

"Onvergetelijke reis"

Opdracht voor een schrijversgroep

In de zomer van 1997 ging ik met twee talentvolle tennissters naar Kroatië voor deelname aan een serie van drie wedstrijden uit het circuit van de WTA (Women Tennis Association). De twee meisjes, Sonja en Freekje, waren net senior geworden en wilden via deze drie wedstrijden een plaatsing op de wereldranglijst van de WTA bewerkstelligen. Van autogarage Pon uit Amersfoort hadden we een sponsorauto te leen gekregen. Een Volkswagen/Passaat met het opschrift: "Dutch Olympisch Team," eerder gebruikt door deelnemers van de Olympische Spelen 1996. Al met al, luxe omstandigheden voor deze jonge meisjes om kennis te maken met het professionele tennis.

Het eerste toernooi werd gespeeld in Zadar dat van maandag tot de zondag daarop plaatsvond. We zijn op zaterdag voorafgaande vertrokken met de intentie om de eerste dag ruimschoots meer dan de helft van de totale afstand af te leggen.

Gelukkig was Freekje ook in het bezit van een rijbewijs zodat we regelmatig konden wisselen. De eerste dag reden we via de Tauërntunnel in Oostenrijk, Slovenië binnen richting Adriatische zee. We overnachtten in Slovenië om op zondag de kustweg langs de Adriatische zee in zuidwaartse richting te nemen. Een overwegend tweebaansweg, maar wel met een fantastisch uitzicht. Links een fraai berglandschap en rechts het blauwe water van de zee, onderbroken met talloze eilanden. De Kroatische naam voor deze weg is de Jadansco Magistrala, waarbij Jadansco voor Adriatische staat en Magistrala voor zichzelf spreekt. Hoe zuidelijker we kwamen des te meer we zagen van de verwoestingen als gevolg van de Balkanoorlog. Veel daken van huizen en vitale bruggen waren vernield. Noodbruggen zorgden voor doorstroming van het verkeer.

Uiteindelijk bereikten we op een vijftal kilometers buiten Zadar een uitgestorven maar zeer luxe campingplaats, alwaar we een vakantiewoning ter beschikking kregen. Er was een uitgebreid tennispark met hotelvoorzieningen, restaurants, recreatieruimten en een natuurbad aanwezig. Alleen lag het er verlaten en uitgestorven bij. Buiten een honderdtal deelnemers, begeleiders en wat mensen van de organisatie was er niemand. Freekje en Sonja scoorden niet echt maar deden wel veel ervaring op in de trainingen en wedstrijden.

Voor het tweede toernooi moesten we een 50 tal kilometer zuidelijker zijn, naar een klein plaatsje aan de Adriatische kust. Het plaatsje had de idyllische naam Biograd na Mura, waarbij bio voor wit staat, grad voor stad en na mura voor aan de zee, dus witte stad aan de zee. We hadden hier onderkomst gevonden in een pension, verzorgden zelf ons ontbijt en lunch en aten warm in een plaatselijk restaurant. Het tennissen verliep zoals bij het vorige toernooi. Het waren ook dezelfde tegenstanders, die ook alle drie de toernooien volgden.

Ik maakte daar kennis met een gehandicapte Kroaat, die als sportmasseur aan het toernooi verbonden was. Hij verplaatste zich met twee houten krukken, daar zijn benen half verlamd waren. Hij sprak redelijk Nederlands, dat hij geleerd had tijdens een jaarlijks bezoek aan zijn zus, die in Amsterdam woonde. Hij volgde daar dagelijks sesamstraat op de televisie en las de boeken van Jip en Janneke, vertelde hij trots. Hij nam ons een dag mee naar een naburig dorpje waar de oorlog in alle hevigheid had gewoed en vertelde ons veel over wat er zoal was gebeurd. We bezochten een kerk die totaal was vernield en een kerkhof, waarvan de graven door de vijand geopend waren om sierraden weg te nemen, die daar naar volksgebruik met de overledenen begraven waren.

Kerken en kerkhoven hebben op zich als oorlogsdoel geen strategische waarde, maar werden vooral als vernedering gedaan, door bijvoorbeeld dode honden in de graven achter te laten en trotse bezittingen als wanddoeken en iconen van heiligen te vernielen. Dit bezoek maakte op mij en de beide meisjes veel indruk.

Josip trainde ook een tiental atleten en aangezien ik atletiektrainer ben, waren we een week lang dagelijks in gesprek.

Het jaar daarop ben ik zelfs met mijn vrouw en dochter in Biograd na Mura op vakantie gegaan, waar hij ons verschillende keren heeft rond geleid met daarbij een bezoek aan het zilvermeer, bekend uit een van de boeken van Old Shatterhand.

Enkele jaren geleden is hij bij mij op bezoek geweest, waarbij we ook de zeven-heuvelen-loop hebben bezocht en gevolgd.

Terug naar Kroatië, naar het laatste toernooi dat plaatsvond weer honderd kilometer zuidelijker in de plaats Sibinik. Hier liep ons programma in het honderd. Door allerlei onduidelijkheden, misten we de eerste wedstrijd. We hebben toen maar besloten om de andere dag huiswaarts te keren. Niet via de Jadansco Magistrala maar over wegen langs de Bosnische grens, om via Belgrado en Ljubljana naar hetzelfde overnachtingadres als op de heenweg te gaan. Na een lange laatste reisdag kwamen we 's avonds laat thuis aan, met als slotconclusie weinig gescoord maar veel gezien.